

MEMÒRIA

Va ser a finals d'Octubre quan se'm va passar pel cap llençar-me a fer un viatge per col·laborar en algun projecte internacional de centre o sud Amèrica. Va ser llavors quan em vaig posar en contacte amb una amiga catalana de la família que fa 22 anys que viu a Santo Domingo i col·labora i porta a terme molts projectes, molts d'ells catalans, a la República Dominicana.

Li vaig explicar les ganes que tenia de col·laborar en algun dels projectes que estava portant a terme, i doncs, m'hi va proposar que anés a principis d'estiu, sense concretar data.

Va ser a mitjans de Gener, quan, al produir-se el terratrèmol al país veí provocà la falta d'ajuda de tot tipus a Santo Domingo, degut a que moltes de les víctimes greument ferides van ser enviades a hospitals i centres de Santo Domingo; aprofitant que sóc infermera em va proposar en serio de venir al Febrer a col·laborar al projecte que duu a terme la Pastoral Social de l'arquidiòcesis de Santo Domingo, dins del qual s'hi troben moltes tasques en l'àmbit sanitari.

Aquesta Pastoral social és una organització de promoció y assistència social de l'església catòlica, sense ànim de lucre, no governamental i sense personalitat jurídica pròpia; les seves accions s'orienten cap a la promoció i creixement personal dels més necessitats, fomentant la justícia i denunciant davant la societat les causes que generen la pobresa i desigualtat, amb el propòsit d'impulsar el compromís de solidaritat en el poble dominicà.

Des de fa anys aquesta organització es divideix en nou àmbits d'ajuda: *pastoral d'assistència*, dins del qual s'hi torba el comitè d'emergències mèdiques, *pastoral haitiana*, *pastoral dels drets humans*, *pastoral de la salut*, *pastoral de treballadors*, *pastoral pel desenvolupament comunitari*, *pastoral de la dona*, *pastoral del medi ambient* i *pastoral penitenciària*; doncs van sol·licitar la meva ajuda la pastoral de salut, col·laborant en hospitals de la província i en organismes sanitaris de l'organització.

Va ser, doncs, a partir de 12 de Gener, com he explicat anteriorment, a causa del terratrèmol a Puerto Príncipe, la capital d'Haití, arribaren centenars de persones ferides que requerien urgència mèdica i assistència de tot tipus. La Pastoral Social, en concret la pastoral d'assistència (d'emergències mèdiques) s'activà des del primer moment i organitzà, junt amb Unicef i Metges sense Fronteres, nombrosos albergs (cases grans i buides de la mateixa capital) per poder acollir i assistir mèdicament a nens que sortien de l'hospital, els quals ja no necessitaven assistència continua hospitalària, però sí un rígid control i tractament diari de les ferides, amputacions, immobilitzacions, cirurgies... En aquests albergs hi treballaven nombrosos equips d'arreu del món, des de psicòlegs francesos fins a infermeres russes.

A mi em van ubicar a un dels albergs del centre de Santo Domingo, on s'hi rebien constantment nens haitians junt amb algun o alguns dels seus responsables més propers, ja fossin amics o familiars. La meua tasca va ser molt amplia, ja que el gran nombre de necessitats feia que tots, metges, psicòlegs, infermeres, voluntaris... féssim el que en aquell moment es necessitava des de endreçar roba fins a curar amputacions, ja que les necessitats eren de tot tipus.

Va ser a finals de la meua primera setmana en el centre que em van fer infermera d'enllaç, la meua tasca doncs, a partir de llavors, va ser la de coordinar les cures hospitalàries amb l'assistència mèdica de l'alberg; cada matí, portava als nens de l'alberg que necessitaven cures, rehabilitació, proves, visita... a l'hospital Dario Contreras, Hospital Nacional de

Posada de Belén (alberg on em van ubicar)

Traumatologia Pediàtrica, hi anàvem amb una ambulància que es trobava en pèssimes condicions, ja que a vegades no s'engegava o es quedava sense combustible o sense bateria, quan tot anava bé ens hi portava com podia, ja que normalment n'èrem molts i l'ambulància era molt petita.

A l'hospital hi havia nombrosos equips mèdics d'arreu del món, dominicans, russos, francesos, americans, austríacs... que treballaven sense parar. Molts dels nens estaven espantats i sols, sense pares, ja que encara era molt recent per trobar-los o s'havien mort, ploraven de dolor i cridaven *mareee!* sense que aquesta aparegués.

Nenes haitianes a l'hospital esperant ser ateses pels metges

Venia, nena de 4 anys atesa per una inf.

La majoria dels nens estaven amputats, se'ls hi havia tallat un braç o una cama, molts d'aquests casos es podrien haver evitat, però la falta mèdica i d'assistència immediata als dies següents del terratrèmol, degut a la nombrosa necessitat urgent, va fer que molts dels nens fossin atesos setmanes després de l'accident, llavors ja era irrecuperable el membre ferit.

Haití, el país més pobre del món, i República Dominicana són països veïns que conviuen en una mateixa illa, però semblen dos països radicalment diferents allunyats milers i milers de quilòmetres l'un de l'altre, tenen llengües, religions, monedes, ritus, raça totalment diferents. A part de les grans diferències que existeixen entre aquests dos pobles, existeix un gran ressentiment històric entre ells que ha ajudat a que aquestes diferències s'accentuin encara més. Ha estat a partir del Gener quan, deixant a part els absurds ressentiments, s'han començat a relacionar humanament. Ha estat un clar exemple l'alberg on jo treballava, el qual el dirigien voluntaris dominicans, això m'ha permès conèixer a fons la gran diferència cultural d'aquests dos pobles, i jo, al pertànyer a un país aliè a aquest conflicte, he pogut conèixer profundament pensaments i opinions de les dues cultures i inclús he hagut de moderar situacions conflictives entre aquestes dues cultures que freqüentment i malauradament succeïen a l'alberg.

Aquesta experiència m'ha fet créixer en molts àmbits, des del més professional, ja que he vist situacions i fet tècniques que mai he vist ni hagués fet mai, fins l'àmbit més personal i humà.

Cadascun dels nens que arribaven a l'alberg tenien una dura història de la vivència del terratrèmol; algun d'ells es despertaven cridant perquè somiaven en els crits que sentien quan estaven enterrats sota terra, de la gent també enterrada que demanava auxili, d'altres es posaven a plorar de cop i volta dient espantats que sentien que el terra es movia, d'altres te'ls trobaves buscant la seva mare, morta en el terratrèmol, d'altres te'ls trobaves plorant al llit dient que trobaven a faltar els seus pares; en situacions com aquestes no et cal ser infermera, ni metge, ni inclús parlar la seva llengua per donar una carícia o per estirar-te al seu costat i abraçar-lo, o per donar-li un petó i plorar amb ell.

He jugat amb tots els nens, amputats de mans, braços i/o cames, amb nens amb cadira de rodes i amb nens que no es podien moure del llit, hem jugat tots junts a pilota entenent-nos perfectament, vigilant no fer mal, conscients de les limitacions de cada un d'ells i procurant que l'altre pogués rebre, agafar, colpejar amb el cap, xutar o fer rodar la pilota com pogués per tal de passar-li al següent.

M'ha estat la més dura però alhora bonica experiència que he fet mai, he plorat molt, però també m'he sentit útil, ja no pas per ser infermera, sinó per ser persona, humana.

Krafky, Sarah, Yenif, Andy dinant a la Posada de Belén